

Hồi Thứ Năm Mười Hai

VÂY KHỔN TRONG MÊ TRẬN

Cửu Cốc thấy Kim Kiếm Thư Sinh định đến giao tình liền vội vã ra đi. Về đến lữ điểm nghỉ ngơi trong giây lát, bấm đốt tay thì ngày mai là ngày ước hẹn cùng Tiên Ông gặp mặt. Chàng cảm thấy vui vẻ vô cùng, nhưng rồi cũng có phần lo lắng. Chàng lo sau khi gặp Tiên Ông, có thể ông ta giao chức thủ lãnh của Phổ Kiếm Minh cho mình.

Chàng còn lạ gì tánh tình của Tiên Ông nữa, mỗi việc gì ông ta đã quyết định, không ai có thể cãi lại được. Nhưng tổ chức Phổ Kiếm Minh kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, chàng là hậu bối mà đứng ra chấp chưởng, thật có điều khó xử.

Song đối với Tiên Ông, chàng rất mực tôn kính, lâu nay hằng tưởng nhớ từng giờ từng phút... khiến cho lòng chàng rộn rục. Không thể nằm yên trên giường trong đêm nay, chàng quyết định khởi sự hành trình đến núi Thái Sơn chờ ông ta vậy.

Trời càng về khuya đèn đuốc trong thành tắt dần. Mọi người từ từ đi ngủ, đột nhiên có một bóng đen từ trong thành phi nhanh vun vút hướng núi Thái Sơn tiến tới.

Bóng đen ấy chính là Lữ Cửu Cốc, với khinh công tuyệt kỹ, qua đến canh hai thì đã đến chân núi Thái Sơn, chàng vui mừng đang định bắt đầu lên núi.

Bỗng trước mặt có bóng đen chạy nhanh đến, Cửu Cốc nhú mày lách người sang bên năm thước, thì nghe tiếng cười trong trẻo nói:

– Cần chi phải hoảng hốt như thế, em đây mà!

Lữ Cửu Cốc chột giật mình khi trông thấy Uyển Lệ. Chàng thâm lo ngộ nhờ nàng lại tìm cách rửa mối hận tình thì chàng biết phải xử trí sao. Bỗng nhớ lại câu nói của Uyển Lệ vào hôm nàng toan hạ độc thủ chàng sau khi đã chế ngự hai huyết “Thần đạo” và “Ngọc Dương”.

“Tính của bọn cô nương đã quen, hễ món gì bọn cô nương không chiếm được thì kẻ khác cũng đừng hòng được nó”.

Cửu Cốc hỏi bằng giọng có phần nào tức tối:

– Cô cũng lên núi Thái Sơn nữa sao?

Uyển Lệ cũng biết Cửu Cốc vẫn chưa quên hành động sai quấy của nên mỉm cười giả lả:

– Em muốn đi cùng chàng!

Cửu Cốc khẽ hừ một tiếng nói:

– Cô có còn oán hận tôi?

Uyển Lệ cúi mặt ngậm ngùi nói:

– Em chỉ một dạ yêu anh mà thôi. Đêm nay em muốn theo anh để chuộc lại lỗi lầm hôm trước.

Cừu Cốc vốn là người nhân hậu nên nghe Uyển Lệ nói bất giác động lòng:

– Tôi thật cảm kích về sự lo lắng của cô, nhưng Cừu Cốc này không muốn cô vì tôi mà phải liên lụy. Cô có biết cuộc thư hùng sắp tới trăm bề thập tử nhất sinh hay không?

Uyển Lệ thấy Cừu Cốc không còn nghĩ đến chuyện cũ nữa nên đáp bằng giọng vừa vui mừng vừa hờn dỗi:

– Chính vì thế em mới muốn đi cùng chàng.

Cừu Cốc không nói gì thêm nữa, chỉ thoáng nhìn Uyển Lệ rồi thi triển thân pháp lao nhanh về phía trước. Uyển Lệ cũng tức tốc bám gót theo chàng.

Cả hai cứ mãi miết lên núi, người trước kẻ sau. Bây giờ đã bắt đầu sang canh ba, ánh trăng bắt đầu chênh chếch. Đường lên núi mỗi lúc một âm u. Cừu Cốc vừa phi thân vừa cố lắng tai nghe động tĩnh hai bên đường. Chàng e rằng sẽ không tránh khỏi những cuộc mai phục.

Phía sau Uyển Lệ nói theo:

– Lữ huynh đợi muội theo với.

Cừu Cốc thoáng nhú mào dừng bước, Uyển Lệ bước gần hơn đến Cừu Cốc giữ lấy cánh tay chàng:

– Nghỉ một tí đi huynh, lát nữa huynh còn phải giao đấu!

Cừu Cốc không nói gì, lặng lẽ bước đến ngồi dưới một gốc cây tùng. Uyển Lệ đến ngồi bên cạnh chàng, nàng không dám có cử chỉ âu yếm với Cừu Cốc như ngày trước. Giờ đây, nàng đã biết Cừu Cốc chỉ yêu có mình Thanh Thu mà thôi. Dù vậy, nàng cũng không thể dối lòng rằng nàng vẫn còn vấn vương vì mối tình đầu không toại. Bất giác Uyển Lệ khẽ thở dài, hai dòng lệ từ từ chảy dài theo đôi má.

Cừu Cốc nghe thấy tiếng thở dài cố dè nén ấy, chàng quay mắt nhìn sang Uyển Lệ. Dưới ánh trăng chênh chếch khuôn mặt Uyển Lệ trông đẹp nảo nùng. Lòng chàng bỗng cảm thấy bồi hồi khó tả, chàng lại nghĩ đến Mộ Dung Phi, một trong số những ân nhân của chàng.

Cừu Cốc lên tiếng hỏi:

– Cô nương có tin tức gì của Ngô Hận Thu không?

Uyển Lệ thờ ơ đáp:

– Em không có tin tức gì của anh ấy.

Cừu Cốc cảm thấy trong lòng lóe lên một nỗi vui mừng. Uyển Lệ dùng tiếng “Anh ấy” để gọi Ngô Hận Thu, điều ấy chứng tỏ nàng không còn lãnh đạm với Ngô huynh của chàng. Trong thâm tâm, Cừu Cốc mong muốn Uyển Lệ hãy đem lòng yêu Ngô Hận Thu để tình nghĩa được vuông tròn.

Cừu Cốc nói:

– Khi nào cô nương có gặp lại Ngô huynh, xin nhờ cô nương nói hộ giúp tại hạ vẫn không quên ơn Ngô huynh đã cứu mạng.

Uyển Lệ cúi đầu đáp khẽ:

– Em sẽ nói hộ anh lời ấy.

Cừu Cốc bỗng đứng phắt dậy lớn tiếng nói:

– Cao nhân nào đang ẩn nấp, tại hạ rất mong được biết mặt.

Một tràng cười trong trẻo vang lên:

– Lữ huynh khách sáo thì thôi, cao nhân nào đâu! Chỉ có em đây thôi.

Nói xong, Hồng Liễu rời chỗ nấp bước ra. Cừu Cốc cảm thấy hơi phật ý, một mình Uyển Lệ theo đã là mối lo cho chàng, giờ đây lại thêm Hồng Liễu. Chàng cũng biết họ đến đây vì mình, nhưng điều đó càng khiến chàng phải phân tâm lo lắng cho hai nàng. Sự phân tâm ấy sẽ rất tai hại vì cuộc thư hùng sắp tới sẽ vô cùng gay go.

Hồng Liễu trước sự im lặng của Cừu Cốc và vẻ hờn ghen của Uyển Lệ nên cất giọng mai mỉa:

– Đường đường là một thủ lĩnh như anh mà lại kẹt vì đứa con gái của kẻ phản sư thì...

Uyển Lệ không đợi Hồng Liễu nói hết lời vội rút ra thanh đoản kiếm ra, giọng rít lên:

– Có phải nhà người định ám chỉ ta, nhà người đã đến ngày tận số. Ta đã hứa với Lữ huynh là sẽ giết ngay kẻ hủ diệt dung mạo của Hàn Thanh Thanh.

Hồng Liễu không chút nao núng, ngửa mặt cười lớn nói:

– Ta rất phục trò ném đá giấu tay, ngậm máu phun người của nhà người.

Toàn thân Uyển Lệ bỗng run mạnh. Nàng phát thanh bảo kiếm thành luồng hàn quang quán lấy Hồng Liễu.

Cừu Cốc quát lớn:

– Nhị vị cô nương hãy dừng tay!

Vừa quát, Cừu Cốc vừa khẽ phất tay xử dụng hai thành chân lực đánh vào đường kiếm của Uyển Lệ.

Uyển Lệ quất mắt nhìn Cừu Cốc:

– Anh muốn che chở cho con tiện tỳ ấy sao?

Cừu Cốc ôn tồn nói:

– Cô nương chờ hiểu lầm, chuyện đâu còn có đó. Hiện tại chúng ta phải dành sức để đương cự với kẻ thù.

Hồng Liệu chu mỏ:

– Nể lời Lữ huynh, ta tạm ngưng việc hỏi tội nhà người!

Uyển Lệ ngần ngừ giây lát đoạn tra kiếm vào lại.

Cừu Cốc nói:

– Chúng ta hãy lên núi!

Nói xong chàng toan khai triển Phi Tinh Truyền Hận để ra đi, nhưng một tràng cười khàn đục bỗng vang lên:

– Thương thay! Thương thay cho kẻ sắp làm mồi cho ngọn lửa mà không biết thân.

Tiếng nói vừa dứt, Cừu Cốc bỗng hét lên:

– Thiên Độc Nhân Ma! ta quyết lấy mạng người.

Nói xong, Cừu Cốc vội lao người vào khoảng rừng lá động phía trước. Chàng không quên tung ra chiêu thức “Giang Vũ Phi Phi” trong Tiềm Long Cửu thức để che lấy thân mình.

Uyển Lệ và Hồng Liệu cùng lúc toan lao theo Cừu Cốc, nhưng cả hai đều khựng lại. Trước mặt hai nàng, Ngọc Thông công tử, Hồ Tam và Nộ Mục Sơn Nhân bỗng xuất hiện chặn bước và tung chưởng công vào hai nàng.

Phía trước, Cừu Cốc bỗng thấy mình lọt vào một khoảng trống giữa đám cây rừng. Trên mặt đất, những khóm củi xếp thành trận đồ bốc lên mùi tanh tưởi. Chàng toan quay lại nhưng đã không còn kịp nữa. Cùng lúc với ngọn lửa bốc lên vây lấy chàng, tràng cười đắc thắng của Thiên Độc Nhân Ma vang động cả khu rừng.

Phía sau, Uyển Lệ cùng Hồng Liệu trông thấy ngọn lửa biết rằng Cừu Cốc vì nóng nảy báo thù nên đã rơi vào trận đồ của địch. cả hai ra hết sức bình sinh để đánh bật kẻ thù. Nhưng Ngọc Thông công tử, Hồ Tam và Nộ Mục Sơn Nhân cũng biết rõ ý đồ nên ráo riết vây hãm hai nàng.

Cừu Cốc vừa tìm cách thoát khỏi vòng vây vừa lo lắng không hiểu hai người con gái đi cùng có mệnh hệ gì không? Chàng thoáng nghe có giọng nói vọng lại:

– Hãy cố gắng cầm cự với đám nghiệt súc này tạm thay ta, để ta đưa chàng ra khỏi trận dã!

Đột nhiên nghe tiếng khàn khàn phát lên lẫn với tiếng cười quái dị:

– Đưa hấn ra khỏi trận? Đâu có dễ vậy!

Tiếp theo là tiếng quát tháo của hai nàng thiếu nữ. Có lẽ hai vị cô nương này đã bị cường địch ngăn cản lại.

Ngọn lửa càng lúc càng cháy gần khiến chàng lăm lăm suýt bị ngất đi. Chàng vội vã rút ngay thần kiếm, múa tít thành một bức tường bao lấy thân thể. Tuy ngọn lửa khó thể xâm nhập vào người, nhưng sức nóng khiến chàng cảm thấy khó chịu, toàn thân đã bắt đầu đầm mồ hôi.

Cùng lúc ấy bỗng nghe ngoài trận có tiếng cười đắc ý:

– Lữ Cừu Cốc, không ngờ ngày tàn của ngươi lại là hôm nay.

Bỗng nghe có tiếng văng vẳng như muỗi kêu, có người dùng truyền âm nhập mật trách chàng:

– Tiểu tử, trận đồ thô sơ này mà ngươi cũng không thể tìm đường ra sao?

Cừu Cốc vừa nghe giọng truyền âm, trong lòng không khỏi kinh ngạc tự hỏi “Ai kia”, bỗng lại nghe giọng nói ấy nói tiếp:

– Ngươi chỉ cần sang trái ba bước, qua mặt năm bước, tiến tới bảy bước, lùi sau hai bước... mau lên! Nếu trễ sẽ thành thịt quay đấy.

Cừu Cốc nghe theo lời dạy, lẹ làng di bước. Không bao lâu quả nhiên đã thoát ra khỏi trận, nhưng hai vạt áo đã bị lửa đốt xém thành màu vàng.

Lúc ấy chàng đâu còn tâm trí để ý đến áo rách, vội đưa mắt nhìn quanh tứ phía, thấy Mộ Dung Uyển Lệ phát phơ tà áo, đang cùng Ngọc Thông công tử đấu thí mạng. Hồng Liễu thì bị Hồ Tam cùng Nộ Mục Sơn Nhân vây đánh, nàng cứ chống chọi tìm lối ra nhưng khó bề chống cự được với hai món binh khí lợi hại của đối phương.

Trừ hai bên đang đánh nhau ra thì Thiên Độc Nhân Ma đang đứng sừng sững trên một phiến đá lớn, đưa tay chỉ chỗ bọn thuộc hạ chặt thêm củi ném vào lửa.

Cừu Cốc vốn đã tức giận sẵn, lại thấy lão độc vật làm thế thì càng thêm phần nộ, hét lên một tiếng, tung mình nhảy đến trước mặt Thiên Độc Nhân Ma, đánh ngay một chưởng vào ngực đối phương, uy mãnh khôn lường.

Thiên Độc Nhân Ma vừa thấy chàng đã thoát, không khỏi thất kinh, liền nhún mình nhảy về sau. “Bùng” một tiếng, phiến đá to ông ta vừa đứng bị chưởng lực của Cừu Cốc đánh bể văng tứ phía.

Thiên Độc Nhân Ma thấy chưởng lực của chàng quá ư dũng mãnh, trong lòng sợ sệt vô cùng.

Cừu Cốc thấy đánh không trúng, thân hình đã như một làn khói bay đến trước mặt đối phương lớn tiếng hét:

– Lão độc vật, hôm nay là ngày chúng ta thanh toán món nợ cũ.

Thiên Độc Nhân Ma trong lòng sợ sệt, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ lạnh lùng cười nói:

- Người định làm gì?
- Lấy mạng già của người.
- Chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu.
- Vậy thì người tiếp đây.

Miệng thì nói, thân hình cứ tiến lên vung chưởng đánh ra. Chàng đã có ý không để cho đối phương tẩu thoát, nên liền sử dụng tuyệt chiêu trong Tiềm Long cửu thức. Chỉ một hơi đã đánh ra chín thức, gió thổi ào ào, tiềm lực hùng mạnh bức lão độc vật phải bước lùi né tránh.

Thiên Độc Nhân Ma vẫn ra vẻ điềm nhiên cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Người muốn thanh toán lão phu thì còn lâu lắm mới được.

Mười đầu ngón tay liền dương ra, lập tức âm phong sát khí cuộn cuộn thổi tới, miệng ông ta lại phát ra tiếng rít quái dị. Cừu Cốc vừa nghe đã biết đối phương muốn triệu tập đồng đảng nên mới thốt ra tiếng ám hiệu ấy.

Quả nhiên, sau tiếng rít quái dị ấy không bao lâu, bốn bề có tiếng la ó vang dậy, các tay cao thủ như ong vỡ tổ. Kiếm, chưởng đồng thi nhau tới tấp đánh vào người Cừu Cốc.

Thiên Độc Nhân Ma thừa lúc Cừu Cốc bận tay ứng phó với bọn thuộc hạ, âm thầm thoát khỏi vòng vây. Nhưng Cừu Cốc hôm nay đã giận đến tột bậc, liền phát tiếng cười lớn nói:

- Lão độc vật, người định chạy à? Đâu có dễ như vậy.

Tiếng quát vừa dứt, chàng đã sử dụng “Đoạt mạng tam thức”, nhằm vào các thuộc hạ của Thiên Độc cốc Ma đánh tới. Chưởng lực vừa xuất ra, tiếng kêu thảm khốc liên vang dậy, ba tay cao thủ nằm lăn ra đất chết ngay.

Chiêu thứ nhất của chàng vừa dứt, chiêu thứ nhì Đoạt Mệnh Truy Hồn nhanh như điện xẹt đánh ra, tiềm lực cuộn cuộn. Bọn quần hùng như điều đứt dây gập bả tổ bay vút lên không, lại năm người nữa chết liền tại chỗ.

Vòng vây trong một phút đã bị phá vỡ ngay, Cừu Cốc liền tung mình nhảy lên cao, vút một cái đã rượt theo Thiên Độc Nhân Ma tức khắc.

Thiên Độc Nhân Ma nhìn thấy mặt chàng đầy sát khí, thân thế như điên cuồng rượt mãi theo ông, trong lòng đã có phần sợ sệt không đợi cho đối phương đánh trước, liền vận dụng mười thành công lực vào song chưởng, quay lại đánh ngay vào người Cừu Cốc.

Nhưng không ngờ Cừu Cốc cũng vừa một lúc, sử dụng chiêu thứ ba trong Đoạt Mệnh Tam thức, đánh ra Địa Phục Thiên Phản uy lực vô song. Hai luồng chưởng vừa chạm nhau, Thiên Độc Nhân Ma đã “hự” một tiếng, lão đảo thối lùi ra sau tám bước, miệng thổ một búng máu tươi.

Cừu Cốc hạ chân xuống đất, tà áo phất phơ, gương mặt mỉm cười, chàng lạnh

lùng nói:

– Lão độc vật, ta cho người nghỉ ngơi giây lát rồi chúng ta sẽ đấu thêm một hiệp cuối cùng!

Trong lúc ấy bỗng có bóng người nhanh như điện chớp xẹt tới, giọng khàn khàn nói:

– Tiểu tử! Người chớ có bức người thái quá, bốn công tử sẽ cùng người đấu vài chưởng xem nào!

Người ấy chính là Ngọc Thông công tử, thấy Thiên Độc Nhân Ma bị trọng thương, nên liền bỏ đấu với Uyển Lệ, tung mình vọt đến can thiệp.

Cừu Cốc cười khẩy:

– Ta hiểu người đã học lén mấy đường của Bích Nhân Thần Quân, vậy khuyên người nên cất đi là tốt hơn. Trong vài ngày nữa thế nào Thần Quân cũng đến đây tìm người mà.

Ngọc Thông nghe nói biến sắc, lùi về sau hai bước quát:

– Nói bậy!

Cừu Cốc cười gằn:

– Người chớ cường biện, nên hiểu những ngón võ của người không đối được ta đâu.

Ngọc Thông giờ đã trấn tĩnh lại, mặt trùng trùng sát khí, bước từng bước một đến gần nói:

– Lâu nay bốn công tử đã nhịn nhục người lắm rồi. Vậy đêm nay chúng ta giải quyết một trận cho xong.

Cừu Cốc tức bực hừ một tiếng:

– Người cứ ra tay đi, ta không có thời giờ để đấu khẩu với người!

Ngọc Thông liền dắt ngay chiếc quạt vào lưng, song chưởng từ từ đưa lên ngang ngực.

Cùng trong lúc ấy, dưới chân núi bỗng có một ánh kim tuyến chớp nhoáng, một bóng người như mũi tên vun vút chạy lên. Cừu Cốc vừa liếc qua bỗng cười lên ha hả nói:

– Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, vậy thì số người đã tới rồi.

Ngọc Thông nghe nói quay đầu lại nhìn, vừa thấy bóng người ấy, mặt liền tái mét, định quay người bỏ chạy thì không còn kịp nữa. Bóng người ấy như một đạo kim tuyến rơi mình trước mặt Ngọc Thông, lớn tiếng quát:

– Tiểu tử, người hại lão phu thật tàn nhẫn.

Ngọc Thông công tử thấy chạy không còn kịp nữa nên đành giả vờ cung tay

nói:

– Lão tiền bối có chi phải giận dữ đến thế?

– Hừ! Nếu không phải nội công của lão phu thâm hậu thì sớm đã bị người kết liễu cuộc đời rồi.

Bỗng có tiếng yếu ớt xen lời nói:

– Nếu mắt của lão phu chưa mờ, vị này có phải danh vang hoàn vũ Bích Nhân Thần Quân Mạc đại hiệp không?

Bích Nhân Thần Quân nghe nói đưa mắt nhìn qua, thấy một lão già miệng dính đầy máu, liền hừ một tiếng hỏi:

– Đúng thế, tại hạ là Bích Nhân Thần Quân, tôn giá là ai?

Người nói đấy chính là Thiên Độc Nhân Ma, với bước đi lảo đảo, ông ta tiến đến gần Thần Quân nói:

– Lão hủ Thiên Độc Nhơn Ma, thằng nhỏ này vốn là khuyển tử Ngọc Thông.

– À! Thì ra Thiên Độc Nhơn Ma, sử dụng bách độc là người. Lão phu cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, như bảo lão tha thứ cho tiểu tử ấy thì chắc không được rồi.

Thiên Độc Nhơn Ma mặt tỏ ra ảm đạm, khẩn khoản nói:

– Lão hủ chỉ có một đứa con, dám mong đại hiệp rộng lượng nới tay.

Ông ta vừa nói vừa bước đến hai bước, tay khẽ rung động. Cừu Cốc nhìn thấy có điều khác lạ, liền tỉnh ngộ ngay, lớn tiếng nói:

– Thần Quân cẩn thận, ông ta sử dụng chất độc đấy.

Thần Quân nghe nói thất kinh, lệ làng dùng tay áo phất ra một cái quạt lớn:

– Người muốn chết!

Thiên Độc Nhân Ma vội vã nhảy lùi về sau, lạnh lùng nói:

– Người đã trúng Tiêu Ảnh Tán của lão phu, nếu còn sử dụng chân lực thì chất độc sẽ bộc phát mau lẹ.

Bích Nhân Thần Quân như không tin, ngậm đề khí dò xem thì quả nhiên thấy trong người khác lạ, lập tức đôi mắt trợn trừng quát:

– Lão độc vật dám hạ thủ với ta, ta giết lão trước đã.

Ông liền tung mình xuất chiêu, nhằm người Thiên Độc Nhân Ma đánh tới. Trong lúc nóng giận ông ta đã vận mười thành chân lực, uy thế kinh người.

Ngọc Thông buông tiếng cười quái gở nói:

– Tiêu Độc Tán trên thế gian này không có thuốc chữa, lão thất phu chỉ đợi chết chứ không có đường nào thoát khỏi cả!

Vừa nói, chàng vừa vung chưởng đánh ngay sau lưng ông ta. Hai cha con lão độc vật đều có cùng một ý nghĩ, cố tâm chọc cho Thần Quân tức giận, hầu cho

chất độc phát tán.

Với võ công của Bích Nhân Thần Quân đã đạt đến mức siêu thần nhập hóa, tuy rằng trong người đã nhiễm độc nhưng vẫn mạnh như hổ. Song chưởng vừa tung ra đã dồn cha con độc vật vào thế thủ, liên tiếp thối lui.

Cừu Cốc đứng bên lượt trận, thấy ông ta là người qua đường, giờ bị chất độc xâm nhập vào người, nếu cứ để cho ông ta tiếp tục tiêu hao sức lực thì chất độc sẽ xâm nhập vào cốt, lúc ấy sẽ không còn cách nào cứu chữa được nữa. Bỗng chàng nhớ tới Độc Long Đan mà chàng đang mang trong người do Nhứt Dương Tử tặng chàng khi gặp nạn tại Độc Long Đàm, công hiệu của linh dược này có thể giải được trăm thứ độc, có lẽ cũng giải được Tiêu Ảnh Tán, Chàng vội vã lấy ra một viên, xông vào vòng chiến lớn tiếng nói:

– Tiền bối tạm thời nghỉ tay, để vãn bối đối phó với bọn chúng cho.

Đoạn chàng trao viên thuốc cho Bích Nhân Thần Quân tiếp:

– Uống viên thuốc này có thể giải được chất độc!

Bích Nhân Thần Quân vì lúc này tức giận nên không nghĩ đến chất độc, giờ vừa ngưng tay lập tức cảm thấy chân lực suy giảm nhiều, trong lòng không khỏi sợ sệt, vội vã bỏ viên thuốc vào miệng uống, đoạn nhắm mắt vận khí dưỡng thương.

Cừu Cốc trao thuốc cho Bích Nhân Thần Quân uống xong, đứng chặn ngang trước mặt cha con Thiên Độc, lạnh lùng nói:

– Thiên Độc Nhân Ma, cha con người hãy chuẩn bị đi, hôm nay Lữ mỗ sẽ thanh toán cả hai món nợ một lượt đấy!

Thiên Độc Nhân Ma chỉ buông lên tiếng cười nhạt, chẳng nói chẳng rằng. Cừu Cốc mặt đằng đằng sát khí, từng bước một tiến gần đối phương, nghiêng răng nói:

– Người mạo danh cha ta, đi đến đâu cũng gieo rắc những điều tồi bại khiến cho Phỉ Thúy Cốc mới xảy ra việc máu đổ thịt rơi. Việc đó chưa nói thì người lại hèn hạ muốn dùng chất độc Tiêu Ảnh Tán hại ta, cũng may mạng ta lớn nên mới thoát chết dưới tay người. Nếu hôm nay mà ta tha cho người thì đâu còn lẽ phải gì nữa.

Ngọc Thông mặt mày phần nộ nói:

– Lữ Cừu Cốc chớ nói lời thôi. Hôm nay nếu chẳng người thì ta, sẽ có một mất một còn. Vậy người có thủ đoạn gì cứ việc đem ra tận dụng đi.

Đằng này Cừu Cốc sắp cùng cha con lão độc vật sắp bắt đầu khai chiến thì Hồ Tam với Nộ Mục Sơn Nhân đang vây đánh Hồng Liệu, lập tức ngưng tay, chạy sang phân ra tả hữu hai bên Thiên Độc Nhân Ma hầu tiện trợ ứng.

Hồng Liệu cùng Uyển Lệ cũng lập tức tung mình đến bên Cừu Cốc, tay lăm le trường kiếm chú mục vào đối phương.

Cừu Cốc đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn sang Hồng Liễu lớn tiếng nói:

– Hôm nay việc của tại hạ sẽ do tại hạ thanh toán, nếu ai ra tay giúp đỡ thì tại hạ sẽ xem như kẻ thù vậy.

Ngọc Thông cười ha hả nói:

– Tiểu tử nông cuồng thật!

Cừu Cốc khế mồm cười, tung mình đánh ra một chưởng vào Thiên Độc Nhân Ma, chưởng phong uy mãnh lạ lường, tựa như một cơn bão táp.

Hồ Tam quát một tiếng, xâu chuông “leng keng” từ bên đánh vào. Nộ Mục Sơn Nhân cũng tung phát trần từ trái đánh qua. Cả hai đều nhằm ngay ba nơi yếu huyệt của Cừu Cốc.

Cừu Cốc cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng lách mình sang bên ba thước tránh ngay phát trần của Sơn Nhân, tả chưởng năm ngón xòe ra, lập tức năm đạo hồng quang bắn mạnh, chỉ nghe Hồ Tam rống lên một tiếng, thân hình tung ra xa mấy trượng.

Ngọc Thông thừa lúc Cừu Cốc phát ra Mai Hoa Vô Ảnh Thủ, liền tung mình đánh vào người chàng tới tấp, trong chớp nhoáng đã tung ra chín đường, chiêu nào chiêu nấy ác độc vô bì.

Cừu Cốc không kịp đề phòng nên bị bức phải lùi sau ba bước, Nộ Mục Sơn Nhân không để lỡ cơ hội, phát trần vội tung ra, nhắm vào yếu huyệt của Cừu Cốc đánh tới.

Bỗng nghe hai tiếng kiếm thánh thoát phát lên, hai luồng kiếm quang lập tức chém xả vào người Sơn Nhân, bức ông ta phải lùi bước lại.

Thì ra, Uyển Lệ và Hồng Liễu đứng bên Cừu Cốc, thấy đối phương đánh lên nên liền vung kiếm ra ngăn cản. Nhưng vốn tuổi trẻ háo thắng, hai nàng không vì đối phương rút lui mà ngưng tay, cứ theo sát đánh nhau.

Sơn Nhân đứng trước hai nàng thiếu nữ đều có võ nghệ tuyệt luân, khiến cho ông ta khó thể chế ngự, nên cứ bị hai luồng kiếm bức đang ra xa.

Cừu Cốc vì thế mà được rảnh tay, nên tung hai chưởng đánh vào Ngọc Thông, đoạn vừa cười vừa nói:

– Cha con người tốt hơn nên tiến lên một lượt để tránh cảnh kẻ mất người còn!

Bỗng nghe một giọng nói trầm trầm vang lên:

– Xin mời Lữ thiếu hiệp đang ra, nhường cho lão phu diệt thằng nghịch đồ.

Cừu Cốc đưa mắt nhìn sang thấy Bích Nhãn Thần Quân nên lập tức tránh sang một bên, nào ngờ Ngọc Thông thừa dịp ấy tung mình trốn chạy như thỏ bị rượt.

Bích Nhãn Thần Quân phẫn nộ quát tháo:

– Hôm nay dù cho người có chạy lên trời, lão phu cũng đuổi theo.

Vừa nói ông ta vừa tung mình rượt theo Ngọc Thông. Cừu Cốc đợi cho Thần Quân đi xong mới tiến đến bên Thiên Độc Nhân Ma nói:

– Giờ chúng ta có thể thanh toán món nợ được rồi, người còn lời gì để nói nữa chẳng?

Thiên Độc Nhân Ma mặt mày nhợt nhạt, thở ra một tiếng nói:

– Lão phu không có gì để nói cả, chỉ hy vọng món nợ này được thanh toán sau ngày đại hội Thái Sơn.

– Vì sao?

– Nghe nói Vô Nhân Đảo Chủ sử dụng chất độc rất tài tình, lão phu muốn đấu với hắn một trận!

Cừu Cốc nghe nói buông tiếng cười lớn:

– Ta dư hiểu lời nói của người không thật tình, nhưng vẫn ưng thuận điều kiện ấy, hầu tránh cho Thất Đại danh gia mà chỉ còn sáu, không tổn thương đến thanh danh của võ lâm trung nguyên sao?

Thiên Độc Nhân Ma lạnh lùng:

– Người tưởng rằng ta cố ý bày chuyện như thế sao?

– Có lẽ đúng phần nào vậy.

– Hừ! nếu lão phu không vì việc ước hội thì mang thân đến Thái Sơn này làm gì?

– Người bảo rằng đến ước hội, sao không liên lạc với bọn Kim Kiếm Thư Sinh?

– Liên lạc với bọn chúng làm gì? nên hiểu thế địch mạnh gấp mấy lần chúng tưởng tượng.

Cừu Cốc mỉm cười nói:

– Ta không tin thế!

– Vô Nhân Đảo Chủ không những tài ba tuyệt thế, đồng thời đối với việc sử dụng chất độc rất là đặc biệt. Lão phu với danh nghĩa Thiên Độc này chỉ sợ sẽ bị tiêu diệt dưới tay địch thôi.

Nói đến đây, ông nhìn vào mặt Cừu Cốc thấy không có phản ứng gì, bèn thở ra tiếp:

– Đảo Chủ có một thứ độc vô hình, sự công phạt gấp mấy lần Tiêu Ảnh Tán của lão phu, trừ Long Đình thảo ra sợ không còn thứ nào giải độc được. Ngặt thay là Long Đình thảo, nơi Độc Long Đàm đã bị bọn chúng thừa cơ lấy mất, lão phu từng khổ công tìm kiếm khắp thâm sơn cùng cốc, cũng tìm chẳng ra thứ thuốc nào có thể thay thế được. Ôi! có lẽ do số trời vậy.

Cừu Cốc mặc cho lão ta nói gì, đôi mắt chàng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng không có phản ứng gì cả.

Thiên Độc Nhân Ma đứng than thở hồi lâu, bỗng như sức nhớ lại điều gì lên tiếng hỏi:

– Lúc này Bích Nhân Thần Quân đã bị Tiêu Ảnh Tán của lão phu xâm nhập vào người, nhưng sao phút chốc lại khỏi ngay, chẳng lẽ người đã có được Long Đình thảo rồi?

Cừu Cốc vẫn lạnh lùng nói:

– Người đoán không sai, không những công hiệu như Long Đình Thảo mà còn hơn Long Đình thảo gấp bội nữa kia!

– Có thể cho lão biết sự thực chăng?

– Có biết cũng chẳng hại gì. Ta vừa cho uống thuốc Độc Long đan, trong ấy có Long Đình thảo một nửa.

Thiên Độc Nhân Ma tỏ ra vui vẻ nói:

– Như vậy thật là may mắn.

– Chớ mừng chi vô ích. Nên nhớ ta tuyệt không cho người đâu.

– Khỏi cần cho lão, chỉ cần bên ta dù ai đi nữa mà có được vật ấy, lão cũng yên tâm lắm rồi.

Đoạn ông quay ra sau hô lớn:

– Giải tán!

Không thềm ngó ngang gì đến các thuộc hạ bị thương, ông liền tung mình đi mất dạng. Hầu hết bọn người của Thiên Độc cốc đều rút lui cả, chỉ còn Nộ Mục Sơn Nhân bị hai thiếu nữ vây đánh vô phương thoát thân. Cừu Cốc trông thấy vậy lập tức lên tiếng gọi:

– Nhị vị cô nương! Để cho hấn đi thôi.

Uyển Lệ nghe theo, lập tức nhẩy dang ra sau ngưỡng kiếm, Nộ Mục Sơn Nhân thừa cơ chạy mất.

Cừu Cốc đối với Hồng Liễu, Uyển Lệ vốn không có hảo cảm, nên sau khi gọi hai nàng buông tha kẻ địch, chàng không thềm quay đầu lại nhìn, vội vã cất bước ra đi. Mộ Dung Uyển Lệ thấy thế vội chạy theo nói:

– Anh vẫn còn giận em sao?

Cừu Cốc trước đây suýt nữa bỏ mạng dưới tay nàng, nên giờ đây không thềm nói nhiều với nàng nữa, chân chàng vẫn bước mà miệng lạnh lùng đáp:

– Tôi không cần thiết phải giận ai cả!

– Vậy sao anh cứ thờ ơ với em thế?

– Không thích nói chuyện nhiều.

Lúc ấy Hồng Liễu cũng đuổi đến nơi, nàng “Hừ” một tiếng rồi nói:

– Lòng dạ sắt đá thật!

Cừu Cốc trợn trừng đôi mắt nhìn nàng lớn tiếng nói:

– Tại hạ với cô nương ngay chút tình bạn cũng không còn. Từ nay về sau xin cô nương chớ nói chuyện với tại hạ nữa, kẻo bị thẹn đấy!

Hồng Liễu đột nhiên cười nói:

– Lúc nãy đùa với người một tí mà đã giận rồi?

– Hừ! Đùa. Suýt tí nữa thân tôi biến thành tro vụn mà bảo là đùa.

Uyển Lệ bỗng lên tiếng hỏi:

– Lữ Cừu Cốc! thật anh không đếm xỉa đến em sao?

– Không đếm xỉa thì đã sao?

– Hay a, từ ngàn dặm em khổ sở đến đây để báo tin cho anh, anh không thèm đến xỉa cũng được!

Cừu Cốc nghe thế dừng chân lại hỏi:

– Có việc gì cần kíp lắm không?

Uyển Lệ giả vờ giận hờn xoay mình sang phía khác lạnh lùng đáp:

– Em không biết!

Cừu Cốc bực mình:

– Cô nương nói thế là có ý gì?

Bỗng lúc ấy có một bóng người như u linh, từ trong rừng bay ra đứng trước đường đi, với giọng lạnh lùng gọi:

– Cừu Cốc, đến đây lão thân có lời muốn hỏi!

Cừu Cốc vừa nghe không khỏi ngạc nhiên, không phải vì sự xuất hiện của người này mà vì chính giọng nói này lúc nãy đã dùng lối truyền âm cứu chàng thoát khỏi trận lửa đỏ.

o O o